

Чи сповідь необхідна?

Відповіддю на це запитання може бути один давній анекдот, ще з часів до Євросоюзу. Отож, один турист контрабандою перевозить через кордон велику кількість кави. Митник запитує:

- А що в цих мішках?
- Та це корм для собаки.

Митник розв'язує мішок, нюхає і пробує продукт:

- Прошу мені не розповідати казок. Це має їсти собака? Та це ж КАВА!

Обурений турист відповідає:

- Ну, коли собака не хоче, то нехай не їсть!

Коли не хочеш, то ні. Не роби нічого силоміць, та знай: **інші з цього користають**. Підуть й отримають те, чого хочуть. А ти - ні. П'ятнадцять століть тому сповідь, мабуть, була іншою, але чи цікавішою? Маю сумнів. На Заході Європи рідко можна побачити черги до сповідальниць. Чи там менше люди грішать і не потребують сповіді...? Можливо, ти бував там чи матимеш таку нагоду - тоді й побачиш.

Особисто для мене сповідь - це ліки. Вона є такою ж необхідною, як і лікування фізично хворого. Нехтуючи ліки, ризикуєш не тільки здоров'ям, а й життям. А хвороба сама собою не зникне. Подумай: якщо Івась образиться на холодильник і перестане їсти...? Помре він із голоду чи ні? У сповіді йдеться про добро душі і сенс праведного життя. Здається, що нічого тобі не болить, не відчуваєш жодного голоду, навіть для знайомих виглядаєш ОК. Та це до пори до часу. Знаєш про поламані долі твоїх старших товаришів, зранені почуття дівчат, про помилки молодості, тягар яких несеш із собою все життя. Так буває, коли людина думає: *«Усе мені можна»*. Так. *«Та не все корисне!»* (1 Кор. 6, 12).

Ісус мав рацію. Сповідь є необхідним рішенням у твоєму житті. Визнання гріхів перед священником - це конечність. Це - як життя і смерть! Без розршення поглинатиме тебе щораз глибше трясовина власних проблем. Є лише один вихід - сповідь. І це - конечність!

**Все мені можна.
Та не все корисне!**

Це запитання я поставив Йоанові Богослову, що був так близько коло Ісуса, стільки бачив. Може, він знає, хто там сидить...?

Йоан Богослов: Вітаю, Себастьяне, маєш до мене запитання?

Отець Себастьян: Вітаю, Йоане, так, хотів би дізнатися про сповідальницю.

Йоан Богослов: А! Та ми сповідали стоячи...

Отець Себастьян: Так? Але мені йдеться про особу сповідника.

Йоан Богослов: О! Та це ж очевидно. Передусім сповідник – то цілком звичайна людина: грішник. І навіть повинен бути звичайним! По-друге, це особа, що вірить у Бога. Адже таїнства призначені для віруючих. І по-третє, сповідник – це священник, тобто вибраний і покликаний до цього чоловік.

Отець Себастьян: Дякую, Йоане. А чи не можна було вигадати якоїсь шафи-сповідальниці або міні-обряду з водою чи оливою? Без священників й труднощів, навіть для тебе?

Йоан Богослов: Справді, було би легше. Та Бог не цього прагнув. Легко – не завжди оз-

начає добре. Святість не дається легко. Адже ти сам добре знаєш: там, де вимогливість, там гарні плоди.

Отець Себастьян: Йоане, ти ухилиєшся від запитання...

Йоан Богослов: Мабуть, старію... Сповідник – найкраще вирішення. Жодна магія, жодна сповідь перед собою, жоден обряд, – це не діє. Лише людина зрозуміє людину. Саме тому, дорогий, «Бог стався чоловіком», а я написав: «*І Слово стало тілом, і оселилося між нами...*» (Йо. 1, 14). Бог знає, чого ми потребуємо. Так... (Йоан Богослов задумався). Ми дуже тоді боялися...

Отець Себастьян: Після смерти Ісуса?

Йоан Богослов: Саме тоді. А Він прийшов, попри те, що двері були зачинені, зіслав нам Духа і сказав: «Кому відпустите гріхи – відпустяться їм, кому ж затримаєте – затримуються» (Йо. 20, 13). Були це слова скеровані до мене і до твого сповідника. Мабуть, маєш когось такого?

Отець Себастьян: Так, я маю сповідника.

Йоан Богослов: Це добре. Дуже добре. Пам'ятай: кажучи, що не маєш жодного гріха, обманюєш самого себе і немає в тобі прав-

ди. Однак, коли ти визнаєш свої гріхи, то Бог – як вірний і справедливий – відпустить їх тобі і очистить тебе від усякої неправди (див. 1Йо. 1, 8-9).

Отець Себастьян: Здається, я вже десь чув ці слова...

Йоан Богослов: Вони з мого Першого послання. Сповідник, хоч він і звичайна людина, є надзвичайним слугою Божої любови. Адже хтось мусить практично показати, що «Бог є любов» (1Йо. 4, 16). І саме тому я завжди подивляв Ісуса.

Отець Себастьян: За що саме?

Йоан Богослов: За те, що Ісус собі просто вибирав одних людей для допомоги іншим людям.

Отець Себастьян: То видається само собою зрозумілим: людина – людині.

Йоан Богослов: Найпростіші речі є найтруднішими. Тому не так просто прийняти те, що людина-сповідник відпускає мені мої гріхи від імени Бога.

Отець Себастьян: Дякую тобі, Йоане Богослове. Тепер я вже знаю, хто там сидить.

Як влаштована «Божя рахівниця»?

Спочатку декілька слів про «Божу рахівницю».

Хоч сьогодні є модними калькулятори, та є ще й така чесна таблиця множення, що ніколи не втратить своєї цінності. Йдеться про наше сумління. Саме воно є тим мірилом, яке показує стан нашої душі. Сумління – це чутливий «пристрій», дарований нам безпосередньо згори, з неба. І він, якщо навіть щось і вимірює, то лише **відстань** поміж тобою і Богом. Тому прошу тебе позбутися ринкового підходу до гріха, відкинути «математику» сповідальниці. Польський поет Адам Міцкевич написав: «Май серце і дивись у серце». Або, інакше кажучи, «Май сумління і дивись сумлінням» – сумлінням, повним любови, сердечности.

Май сумління і дивись сумлінням.

Сумління – дар, що зобов'язує. Воно щоденно волає: «Їсти!». Багато людей затуляє